การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

THE DEVELOPMENT OF DANCE PRACTICE SKILLS AND POSTURE LANGUAGE USING DAVIES PRACTICAL SKILLS TEACHING MODEL OF FROTH-YEAR PRIMARY SCHOOL STUDENTS.

[1]จันทิมา แดงเพ็ง และ [2]เก็ตถวา บุญปราการ

[1]Jantima Damgpang and [2]Kettawa Boonprakarn

[1]มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, ประเทศไทย

[1]Hatyai University, Thailand

[1]Jantima.jan005@hu.ac.th, [2]kettawa@hotmail.com

Received : October 21, 2024; **Revised** :January 3, 2025; **Accepted** :January 29, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง ผู้วิจัยได้ออกแบบกระบวนการทดลอง ใช้การออกแบบหลังการทดสอบแบบกลุ่มเดียว The One-Group Posttest-Only Design การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 2) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเทศบาล 6 (วัดเมืองยะลา) อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำนวน 14 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ จำนวน 6 แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบวัดทักษะการปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ 3) ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

---

[1]นักศึกษาปริญญาโท สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

[2] ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

ข้อมูล 1) สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความเชื่อมั่น ใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบทดสอบความพึงพอใจ สถิติค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค ใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยการทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าที One Sample t-test ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะนาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติหลังเรียนของเดวีส์เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ($\overline{X}$ = 16.71 , S.D. = 0.35) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจ ต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.56 , S.D. = 0.25) นักเรียนมีทักษะการแสดงนาฏยศัพท์และภาษาท่าดีขึ้นสามารถพัฒนาในระดับที่สูงขึ้นต่อไปให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : ทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า, รูปแบบการสอนทักษปฏิบัติของเดวีส์

Abstract

This research is a semi - experimental research. The researcher designed the experimental process using the One-Group Posttest-Only Design. The objectives of this research were to 1) compare the skills of performing dance terminology and sign language using the Davies' practical skill teaching model after studying compared to the 8 0 percent criterion, and 2) study the satisfaction of students with the teaching management using Davies' practical skill teaching model. The sample group used in the research were 1 4 students in Grade 4/1, Tessaban 6 School (Wat Muang Yala), Muang District, Yala Province, who were selected by cluster random sampling. The research instruments were 1) 6 lesson plans using Davies' practical skill teaching model, 2) a test of performing dance terminology and sign language skills using Davies' practical skill teaching model, and 3) satisfaction with the teaching management using Davies' practical skill teaching model. Statistics used in data analysis 1) Basic statistics: percentage, mean, and standard deviation. 2) Statistics used in the reliability analysis used the alpha coefficient of the satisfaction test. Cronbach's alpha coefficient statistics were used to test the research hypothesis by testing the hypothesis using the One Sample t-test. The research results found that the results of the comparison of dance vocabulary and sign language skills using the Davies' practical skills teaching model after learning compared to the 8 0 percent criterion of the 4 th grade primary school students had a post-learning

score higher than the 80 percent criterion ($\overline{X}$ = 16.71, S.D. = 0.35) significantly at the .05 level. 2) Satisfaction with the teaching management using the Davies' practical skills teaching model was at the highest level overall ($\overline{X}$ =4.56, S.D. = 0.25). Students had better dance vocabulary and sign language skills and could develop to a higher level for greater efficiency.

Keywords: Practical dance vocabulary and gesture skills, Davies' practical skills teaching model

บทนำ

ศิลปวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นไทย มา ตั้งแต่สมัยโบราณ โดยเฉพาะนาฏศิลป์ไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทยที่มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ที่เห็นได้อย่างชัดเจน เป็นมรดกทางสังคมไทยที่เกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์ผลงาน มีการสืบ ทอดต่อกันมา ควรอนุรักษ์ไว้เพื่อให้คงอยู่กับประเทศไทยต่อไป นอกจากนี้วัฒนธรรมประเพณีของไทย นั้นเป็นวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการละเล่น การแสดง การร้องเพลง พฤติกรรมต่าง ๆ (ไพศาล ภู่ไพบูลย์และ ปนัดดา มีสมบัติงาม, 2550) ในสังคมล้วนเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการพัฒนา ศิลปะวัฒนธรรมไทย ไม่ว่าจะเป็นการอนุรักษ์ให้คงอยู่ ถ่ายทอดรุ่นสู่รุ่น เป็นศิลปะวัฒนธรรมที่ดีงาม ที่ควรส่งเสริมสืบทอดให้คงอยู่คู่กับชาติไทยจนถึงปัจจุบัน แม้แต่ต่างชาติก็ยกย่องว่าเป็น ศิลปะการแสดงที่มีความเป็นเอกลักษณ์อย่างสวยงาม ชัดเจน รองลงมาจากภาษาไทย เพราะนาฏศิลป์ ได้มีการสืบทอดกันมาอย่างช้านาน และได้มีการฟื้นฟู การดูแลจากสถาบันพระมหากษัตริย์ทำให้ ศิลปวัฒนธรรมของชาติอยู่คู่กับคนไทยและชาติไทยมาตลอด (ริสสวัณ อรชุน, 2553)

นาฏศิลป์ไทยถือเป็นวัฒนธรรมสำคัญสาขาหนึ่ง เป็นสัญลักษณ์แห่งชาติในด้านการแสดงออก ที่บ่งบอกความเป็นมาของประวัติศาสตร์ อันแสดงถึงความเป็นชาติไทยที่มีความรุ่งเรืองมา แต่ตั้งแต่อดีตกาล จนปัจจุบัน เพราะ มีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง มีท่าทางการแสดงที่ริเริ่ม จากการปรุงแต่งกิริยาท่าทางทางธรรมชาติของมนุษย์และสัตว์ โดยการเลียนแบบแล้วนำมาประดิษฐ์ ดัดแปลงให้เป็นท่าทางที่งดงามในรูปร่างของการเยื้องกรายร่ายรำให้เข้ากับทำนอง การขับร้องและ ดนตรี ซึ่งในปัจจุบันสิ่งเหล่านี้ได้มีการพัฒนามาเป็นลำดับจนกระทั่งเป็นรูปแบบของนาฏศิลป์ไทยที่มี เอกลักษณ์ประจำชาติ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีท่ารำที่อ่อนช้อย งดงาม แสดงออกตามอารมณ์ ความรู้สึก ที่ทำท่าทางแล้วผู้ชมเกิดความเข้าใจในความหมายที่แสดง พร้อมมีดนตรี

ประกอบการแสดง ซึ่งดนตรีนี้จะแทรกอารมณ์หรือรำกับเพลงที่มีแต่ทำนองหรือ มีทั้งเนื้อร้อง คำร้องหรือเนื้อร้องที่ใช้ จะต้องเป็นคำประพันธ์ ดนตรีที่ช้าและเร็วตามรูปแบบของการแสดง เครื่องแต่งกาย ของนาฏศิลป์ไทย จะมีลักษณะเฉพาะตัวที่สวยงาม มีเอกลักษณ์จนเป็นที่ชื่นชอบของนานาประเทศที่ได้พบเห็นความ งดงามในศิลปวัฒนธรรมไทย แม้ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังได้รับอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมจาก ต่างชาติอันหลากหลายที่กำลังหลั่งไหลเข้ามามีบทบาทในสังคมไทย แต่สิ่งหนึ่งที่คนไทยยังสามารถ และสืบทอดได้จนถึงทุกวันนี้ก็คือ นาฏศิลป์ ที่คนไทย ทุกคนควรอนุรักษ์และให้การสนับสนุน เพื่อให้ ศิลปะแขนงนี้ดำรงสืบไปในอนาคต (สุมิตร เทพวงษ์, 2548)

จากการจัดการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ นักเรียนยังขาดทักษะปฏิบัติ ยังไม่มีพื้นฐานในการ เรียน แต่สำหรับนักเรียนวัยนี้เป็นวัยที่ต้องกล้าแสดงออก และกล้าแสดงความคิดสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่น สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียได้และสามารถพัฒนาฝึกฝนทักษะได้ แต่ผลจาก การจัดการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ทั้ง 6 โรงเรียน ในสังกัดเทศบาลนครยะลา อำเภอเมืองจังหวัดยะลา ยังไม่ประสบผลสำเร็จในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง เชื่อมโยงกับการ แสดงออก ฝึกฝน ฝึกปฏิบัติในรูปแบบที่หลากหลายสอดคล้องกับบริบททางการเรียน ส่งผลให้นักเรียน ยังขาดความรู้ด้านพื้นฐานนาฏศิลป์ การกระตือรือร้นที่จะเรียน นักเรียนไม่เข้าใจ จึงทำให้เกิดความ เบื่อหน่าย ขาดเทคนิคที่ช่วยดึงดูดความสนใจ และความพร้อมทางด้านแรงจูงใจในการเรียนนาฏศิลป์ ให้สำเร็จ ซึ่งหากปัจจัยดังกล่าวได้รับการปรับปรุงพัฒนาก็จะส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกภูมิใจในตนเองที่กล้า แสดงออกทางนาฏศิลป์ได้อย่างมีทักษะ ได้รับคำชมเชยในการเรียนนาฏศิลป์ ประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรม ขนบประเพณีและภูมิปัญญา ท้องถิ่นโดยเฉพาะนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 6 (วัดเมืองยะลา) ซึ่งเป็นผู้เรียนที่อยู่ในวัยที่มีความพร้อมและ เหมาะสมที่จะเป็นต้นแบบในการเรียนและการแสดงออกทางนาฏศิลป์ของโรงเรียนในระยะต่อไป

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการ พัฒนาด้านทักษะพิสัยเป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติการ กระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งเป็นหลักการวิธีการที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัย หรือพุทธพิสัย เป็นรูปแบบจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการกระทำ การลงมือปฏิบัติจริง โดยมีหลักการที่ว่าครูผู้สอนจะต้องแบ่งเนื้อหาใหญ่ ๆ ออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียด เพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นให้เกิดความชำนาญในระหว่างขั้นตอนการฝึก ทักษะย่อย แต่ละส่วนครูเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติงานนั้นก่อนที่จะให้นักเรียน ลงมือปฏิบัติตามแล้วปล่อยให้นักเรียนฝึกปฏิบัติงานด้วยตนเองโดยไม่มีการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง เมื่อครูเห็นว่านักเรียนปฏิบัติงานได้แล้ว จึงสอนเทคนิคและวิธีการ ที่จะช่วยให้การปฏิบัติงานได้รวดเร็ว และมีคุณภาพดีขึ้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องอาศัยเทคนิค

และวิธีการ ถ่ายทอด ซึ่งจากการศึกษาของผู้วิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะพิสัยที่น่าสนใจ และสอดคล้องกับการเรียนการสอนนาฏศิลป์คือ ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ อ้างถึงใน (ทิศนา แขมณี, 2559, น.40) ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะปฏิบัติหรือการกระทำ ขั้นนี้ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะ หรือการกระทำในภาพรวมโดยการสาธิตให้ผู้เรียนได้ดูทั้งหมดตั้งแต่ ต้นจนจบ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทักษะย่อยเมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการ กระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้วผู้สอนควรแตก ทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำ ออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วน ให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิต หรือมี แบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใดผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วย แก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้เมื่อได้แล้ว ผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไปและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ ย่อยนั้นจนได้ทำเช่นนี้เรื่อยไป จนกระทั่งครบทุกส่วน ขั้นที่ 4 ขั้นใช้เทคนิควิธีการเมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิค

วิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น เป็นต้น ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ ละส่วนได้แล้วจึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบและฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ เมื่อนักเรียนฝึกทักษะย่อยต่าง ๆ ที่เป็น องค์ประกอบย่อยของงานทั้งหมดแล้ว จึงนำประสบการณ์ย่อยเหล่านั้น มาสู่การปฏิบัติงานเต็ม รูปแบบ (ทิศนา แขมณี, 2559, น.238-246.)

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง พื้นฐานนาฏศิลป์ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์เนื่องจากนักเรียนอยู่ในวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ดี มีพัฒนาการอย่างต่อเนื่องโดยเน้นการเรียนการสอนในเรื่องรูปแบบที่เป็นพื้นฐานในการปฏิบัตินาฏศิลป์ไปจนถึงการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอน ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติท่ารำ และยังเป็นการจัดกิจกรรมที่ ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ประดิษฐ์ผลงานด้านศิลปะได้ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติท่านาฏยศัพท์ และนำผลงานการวิจัยไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนใน สังกัดเทศบาลนครยะลา จำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนเทศบาล 1 (บ้านสะเตง) โรงเรียนเทศบาล 2 (บ้านมลายูบางกอก) โรงเรียนเทศบาล 3 (วัดพุทธภูมิ) โรงเรียนเทศบาล 4 (ธนวิถี) โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านตลาดเก่า) โรงเรียนเทศบาล 6 (วัดเมืองยะลา) จำนวน 14 ห้องเรียน รวมจำนวน 327 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) ดังนี้

1) สุ่มโรงเรียน ในสังกัดเทศบาลนครยะลา จำนวน 6 โรงเรียน ได้โรงเรียนเทศบาล 6 (วัดเมืองยะลา)

2) สุ่มห้องเรียน ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 จำนวน 14 คน ได้มาโดย วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับสลากแบบไม่ใส่กลับคืน โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 6 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เพลงงามแสงเดือน เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เพลงชาวไทย เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เพลงรำซิมารำ เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เพลงคืนเดือนหงาย

เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เพลงหญิงไทยใจงาม เวลา 2 ชั่วโมง แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า เวลา 2 ชั่วโมง

2.2 แบบวัดทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งแบ่งประเด็นคำถามออก เป็น 4 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ 3) ด้านสื่อการเรียนรู้ 4) ด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 20 ข้อ

2.3 แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ หลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน โดย ใช้ค่าที(One Sample t-test)

3.2 การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัย ซึ่งได้ปรากฏผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ระหว่างหลังเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ได้ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ระหว่างหลังเรียน เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ระหว่างหลังเรียนภาพรวม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

	คะแนนเต็ม	N	$\bar{x}$	S.D.	T	P
หลังเรียน	20	14	16.21	1.05	57.55	.000*
	20	14	16.64	1.01	61.58	.000*
	20	14	17.00	0.88	72.31	.000*
	20	14	16.57	0.94	65.93	.000*
	20	14	16.93	1.00	63.33	.000*
	20	14	16.93	1.00	63.33	.000*
	รวม	**14**	**16.71**	**0.35**	**178.89**	**.000***

*p < .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ระหว่างหลังเรียน เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

จากการที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีรายละเอียดดังตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ความพึงพอใจหลังเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ข้อที่	ประเด็นคำถาม	$\overline{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหาสาระ				
1	เนื้อหาในแต่ละกิจกรรมมีความเหมาะสมกับ เวลา	4.38	0.62	มาก
2	เนื้อหาสาระมีความเหมาะสมกับระดับชั้นของ นักเรียน	4.72	0.59	มากที่สุด
3	เนื้อหาสาระมีประโยชน์สามารถนำไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.83	0.38	มากที่สุด
4	นักเรียนพึงพอใจเนื้อหาสาระทักษะปฏิบัติที่ เรียน	4.24	0.58	มาก
	รวมเฉลี่ย	**4.52**	**0.37**	**มากที่สุด**
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้				
5	กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ช่วยส่งเสริมกระตุ้น ความสนใจการเรียนรู้ให้แก่นักเรียน	4.59	0.05	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาทางด้านทักษะการปฏิบัติการรำนาฏศิลป์ที่สูงขึ้น	4.66	0.48	มากที่สุด

7	กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน	4.72	0.45	มากที่สุด
8	นักเรียนพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์	4.55	0.51	มากที่สุด
9	ครูแนะนำเทคนิควิธีการที่ช่วยให้นักเรียน สามารถปฏิบัติการรำนาฏศิลป์ได้เข้าใจง่าย ยิ่งขึ้น	4.79	0.41	มากที่สุด
10	การสอนโดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวีส์ทำให้ นักเรียนรู้ขั้นตอนการปฏิบัติการรำนาฏศิลป์ไปทีละขั้นอย่างชัดเจน	4.24	0.69	มาก
11	รูปแบบการสอนช่วยกระตุ้นความคิดและกล้าแสดงออกด้วยความมั่นใจ	4.38	0.62	มาก
12	เนื้อหาในแต่ละกิจกรรมมีกิจกรรมการเรียนรู้นี้มีการฝึกปฏิบัติที่มีความต่อเนื่องตาม ความสามารถของนักเรียนจากง่ายไปยากความเหมาะสมกับเวลา	4.72	0.59	มากที่สุด
13	นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะปฏิบัติการรำนาฏศิลป์ ช่วยเหลือพึ่งพากันในการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติฝึกฝนภายในกลุ่ม	4.79	0.41	มากที่สุด
14	กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสามารถฝึก ปฏิบัติการรำวงมาตรฐานได้ดียิ่งขึ้น	4.21	0.56	มาก
15	นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะปฏิบัติการรำนาฏศิลป์ ช่วยเหลือพึ่งพากันในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น จากการปฏิบัติฝึกฝนภายในกลุ่ม	4.62	0.49	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	**4.57**	**0.25**	**มากที่สุด**
ด้านสื่อการเรียนรู้				
16	สื่อการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถฝึกปฏิบัติได้ง่าย	4.66	0.48	มากที่สุด
17	สื่อการเรียนส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.72	0.45	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	**4.68**	**0.32**	**มากที่สุด**
ด้านการวัดผลและประเมินผล				
18	การวัดผลและประเมินผลวัดตามสภาพจริง	4.55	0.51	มากที่สุด
19	เกณฑ์การวัดผลในการให้คะแนนชัดเจน	4.79	0.41	มากที่สุด
20	นักเรียนมีความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง	4.21	0.68	มาก
รวมเฉลี่ย		**4.52**	**0.34**	**มากที่สุด**
รวมเฉลี่ยทุกประเด็นข้อคำถาม		**4.56**	**0.25**	**มากที่สุด**

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการศึกษาระดับความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการสอน โดย ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.56 , S.D. = 0.25) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนรู้โดยรวม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.68 , S.D. = 0.32) รองลงมา คือ ด้านกระบวนการ จัดการเรียนรู้โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.57 , S.D. = 0.25) ส่วนด้าน การวัดผลและประเมินผล โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ =

4.52 , S.D. = 0.34) และด้านที่นักเรียนพึงพอใจน้อย ยังอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านเนื้อหาสาระ โดยรวมนักเรียน มีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.52 , S.D. = 0.37)

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยพบประเด็นสำคัญที่ ควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวีส์หลังเรียน ($\overline{X}$ = 16.71 , S.D. = 0.35) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำมาพัฒนาทักษะท่ารำนาฏศิลป์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจมุ่งมั่นในการเรียน มีความกล้าแสดงออกในการสร้างสรรค์ท่ารำ ซึ่งรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติและกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกในรูปแบบต่างๆ ผู้วิจัยสามารถจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ทั้งในส่วนของทฤษฎีพร้อมกับการพัฒนาทักษะ ปฏิบัติท่ารำนาฏศิลป์ในส่วนของนาฏยศัพท์และภาษาท่าได้เป็นอย่างดีให้สอดคล้องกับรูปแบบการ สอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ อ้างถึงใน (ทิศนา แขมณี, 2555) ที่ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา ทักษะปฏิบัติไว้ว่า ประกอบ ไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1) ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2) ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3) ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4) ขั้นให้เทคนิค วิธีการ ขั้นที่ 5) ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ จากการได้ศึกษากระบวนการทั้ง 5 ขั้น เป็นการ ฝึกให้นักเรียนนั้นสามารถปฏิบัติทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นให้ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันให้เป็นทักษะ ที่ใหญ่ ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและรวดเร็วยิ่งขึ้น ผลที่เกิดจากการทดลอง ขั้นที่ 1) จาก การสาธิตทักษะหรือการกระทำทำให้นักเรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำของครูผู้สอนโดยภาพรวม โดยครูสาธิตตั้งแต่ต้นจนจบ สามารถทำให้นักเรียนได้เห็นถึงทักษะองค์ประกอบย่อย ๆ โดยรวม ขั้นที่ 2) สาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อนักเรียนเห็นภาพรวมทั้งหมดแล้วช่วยทำให้นักเรียน เข้าใจรายละเอียดย่อย ๆ ของสิ่งที่จะต้องปฏิบัติในกิจกรรม สามารถปฏิบัติท่ารำในแต่ละท่าได้ถูกต้อง เช่น ส่วนที่ 1 คือ กระบวนท่านาฏยศัพท์และภาษาท่าในการรำวงมาตรฐาน เพลงงามแสงเดือน เพลง ชาวไทย เพลงรำซิมารำ เพลงคืนเดือนหงาย เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า และเพลงหญิงไทยใจงาม ได้แก่ส่วนมือและส่วนเท้า ส่วนที่ 2 การปฏิบัติท่ารำ เพลงงามแสงเดือน เพลงชาวไทย เพลงรำซิมารำ เพลง คืนเดือนหงาย เพลงดวง

จันทร์ขวัญฟ้า และเพลงหญิงไทยใจงาม ปฏิบัติท่ารำนาฏศิลป์แบ่งออกเป็น 3 ขั้น ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการปฏิบัติ ขั้นที่ 2 ขั้นกระบวนการปฏิบัติขั้นที่ 3 ขั้นผลการปฏิบัติ และหลักการต่างๆ ทำให้นักเรียนได้ทราบรายละเอียดต่างๆ โดยชัดเจน และปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง สวยงามอย่างคล่องแคล่ว ขั้นที่ 3) ให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นนี้ครูผู้สอนจะไม่มีการสาธิตหรือมี แบบอย่างให้นักเรียนดู โดยในขั้นนี้จะสังเกตเห็นได้ชัดว่า นักเรียนเกิดความเข้าใจและเรียนรู้ได้ด้วย ตัวเองอย่างรวดเร็ว เก็บรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ได้และสามารถปฏิบัติท่ารำได้อย่างมั่นใจ สวยงาม และนักเรียนมีความรับผิดชอบที่จะพยายามฝึกฝนด้วยตนเอง และช่วยเหลือเพื่อน ๆ ในห้องเรียน ในแต่ละกลุ่ม มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และสิ่งที่ได้รับมอบหมายได้อย่างดีรู้จักแก้ปัญหาได้ ส่วนขั้นที่ 4) ในเทคนิควิธีการ เมื่อครูได้แนะนำและให้เทคนิควิธีการเพิ่มเติมจากที่นักเรียนปฏิบัติแล้ว ทำให้นักเรียนพัฒนาศักยภาพตนเองได้ดีมีความรับผิดชอบ ระเบียบวินัย เข้าใจในการปฏิบัติท่ารำสามารถ ทำออกมาได้อย่างดี มีความอ่อนช้อยและสวยงามมากขึ้น สามารถปฏิบัติการย่ำเท้าได้ดีขึ้น มือและ เท้าสัมพันธ์กัน มีความกล้าแสดงออก นักเรียนพร้อมที่จะเรียนรู้รับสิ่งใหม่ๆ อีกด้วย และในขั้นที่ 5) นักเรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ นักเรียนสามารถปฏิบัติท่ารำในแต่ละส่วนได้แล้วเมื่อเชื่อมโยงเป็น ทักษะใหญ่นักเรียนสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว และคล่องแคล่วชำนาญตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ ผู้วิจัยได้ ศึกษาและนำหลักการดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ สาระที่ 3 วิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามมาตรฐานตัวชี้วัด คำอธิบายรายวิชาและ จุดประสงค์การเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระที่ 3 วิชานาฏศิลป์ ดำเนินการวิเคราะห์ รายวิชาเพื่อกำหนดเนื้อหากิจกรรมการเรียนการสอน จำนวนคาบ วิธีวัดผลและประเมินผลและ กำหนดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ เพื่อเป็นแนวทางในการ สร้างเนื้อหาความรู้ที่มีความน่าสนใจ มีการเรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติทักษะย่อย ๆ จากง่ายไป หายาก โดยจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามองค์ประกอบสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระ การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล บันทึกผลการ จัดการเรียนรู้ เมื่อผู้วิจัยเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ดำเนินการจัดทำตามองค์ประกอบและแบบ ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้แล้วนั้น ก็ได้ผ่านการแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความ ถูกต้องให้ข้อเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข รวมทั้งผ่านการตรวจสอบคุณภาพความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการ (Try out) ทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องก่อน นำไปใช้จริง ผลการดำเนินการพบว่า การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ระหว่างหลังเรียนเรียนเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนน

เฉลี่ยหลังเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยรวมอยู่ในร้อยละ 91.42 ซึ่งสอดคล้องกับ เชษฎา ดำเกลี้ยง (2565) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ หลัง เรียน โดยรวมอยู่ในร้อยละ 91.41 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ($\overline{X}$ = 4.56, S.D. = 0.25) อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นรูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ในการ ปฏิบัติทักษะท่ารำนาฏศิลป์ มีลำดับขั้นตอนในการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเหมาะสม เป็นไปทำขั้นตอนอย่างมีแบบแผน นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้โดยได้ใช้ความคิดในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีกระบวนการ 5 ขั้นตอน จากการสาธิตทักษะหรือการกระทำทำให้นักเรียน ได้เห็นทักษะหรือการกระทำของครูผู้สอนโดยภาพรวม นักเรียนเลยจดจำสิ่งที่ครูได้กระทำจนเกิดการ เรียนรู้ต่อมาโดยการสาธิตและให้นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อนักเรียนเห็นภาพรวมทั้งหมดแล้วช่วย ทำให้นักเรียนเข้าใจรายละเอียดย่อย ๆ ของสิ่งที่จะต้องปฏิบัติในกิจกรรมสามารถปฏิบัติท่ารำ ในแต่ ละท่าได้ถูกต้องโดยครูคอยให้คำแนะนำและเทคนิคเสริม จนนักเรียนปฏิบัติทักษะย่อยจนชำนาญ และ รวมกันจนเป็นทักษะที่ครบถ้วนสมบูรณ์ เมื่อพิจารณาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน โดย ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยรวม พบว่า อยู่ใน ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.56, S.D. = 0.25) เมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านสื่อการเรียนรู้โดยรวม นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.68 , S.D. = 0.32) เนื่องจากสื่อในการเรียนการ สอนมีภาพประกอบการเรียนชัดเจน เสียงที่ฟังแล้วเข้าใจง่าย ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และปฏิบัติ ตามได้รองลงมา คือ ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมาก ที่สุด ($\overline{X}$ = 4.57, S.D. = 0.25) เนื่องจากนักเรียนสนุกกับการเรียนรู้ ในฝึกซ้อมกับเพื่อน ๆ มีความ เพลิดเพลินในการช่วยเหลือกันไม่เบื่อหน่ายกับกิจกรรม และอยากจะมาเรียนในรายวิชานาฏศิลป์ เนื่องจากนักเรียนมาเรียน 100% ในแต่ละคาบ ส่วนด้านการวัดผลและประเมินผล โดยรวมนักเรียนมี ความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.52, S.D. = 0.34) เกิดจากที่นักเรียนพอใจในเกณฑ์คะแนน ที่มีความชัดเจนอย่างเป็นธรรม และด้านที่นักเรียนพึงพอใจน้อย ยังอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้าน เนื้อหาสาระ โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ระดับมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.52, S.D. = 0.37) อาจจะเกิดจากความยากง่ายของเพลงที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนไม่เท่ากัน แต่โดยรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่

ระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้อง กับ อินทิรา ดีแป้น (2563) การพัฒนากิจกรรมการ เรียนรู้ทักษะปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงาม ตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติการ ฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงามตามแนวคิดของเดวีส์ อยู่ในระดับดีมาก ($\overline{X}$ = 4.90, S.D. = 0.11)

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

ทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ด้านความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะว่านักเรียนมีความชอบและมีความสุขในการเรียนในรูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวีส์ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดียิ่งขึ้น มีการพัฒนาทักษะทางด้านนาฏศิลป์ มีความกล้าแสดงออก ไม่เขินอาย ต่อการแสดงท่าทางการปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ นักเรียนเกิดความรักในการรำ และเป็นการอนุรักษ์การแสดงนาฏศิลป์ไทยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

เชษฎา ดำเกลี้ยง. (2565). *การพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติท่ารำ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

ทิศนา แขมณี. (2555). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิศนา แขมณี. (2559). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.* (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพศาล ภู่ไพบูลย์ อังคณา ตติรัตน์ และปนัดดา มีสมบัติงาม.(2550) *หน้าที่พลเมือง.*

ริสสวัณ อรชุน. (2553) *การพัฒนาสื่อประสมเพื่อการสืบทอดนาฏศิลป์ไทย* . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุมิตร เทพวงษ์. (2548). *นาฏศิลป์ไทยสำหรับครูประถมและมัธยม.* กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

อินทิรา ดีแป้น. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะ ปฏิบัติการฟ้อนร้อยเอ็ดเพชรงามตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.